

Občasník

poradního odboru pro evangelizaci a misií

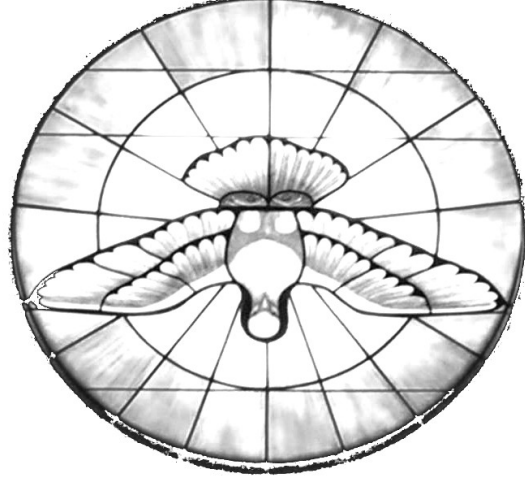
květen 2014

„Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti. Budu učít nevěrné tvým cestám a hříšníci navrátí se k tobě.“

51. žalm

Bliží se Letnice, svátek seslání Ducha Svatého. Prosmě tedy o dar Ducha Svatého, o něco nového, co může udělat jen Bůh. Nikomu z nás nepomůže pouhá horlivost, nadšení a zbožné „plnění náboženských povinností“. Nebráňme se tedy ani o těchto Letnicích neuchopitelnému provanuti našich životů Duchem Toho, jemuž na nás záleží, který má s každým z nás stále dobré plány.

Kontakt: Stezíkovi; Karlovarská 130; 357 35 Nové Sedlo - Loučky
email: poem-zapad@googlegroups.com
tel.: +420 776 848 297

Co bylo

V říjnu minulého roku jsme navštívili sbor v Domažlicích s krásnou nově rekonstruovanou budovou. Společenství působilo jako otevřený sbor, mnoho lidí před začátkem nás přišlo pozdravit podáním ruky. Byli vděční za přivezené Gedeonky i Dobré setby a ostatní věci, i za zapůjčení knih, přednášek a filmů. Komunikace s bratrem farářem byla velmi dobrá. Připravil nám dobré technické zázemí. Po bohoslužbách nás pozval k nim domů, abychom viděli, jak bydlí farář v domažlickém novém sborovém domě. Ve sboru jsou zastoupeny všechny generace. Po bohoslužbách mají pravidelně posezení – na přípravě se ve dvojicích střídají. Někteří setrvávají skutečně delší dobu. Když v Domažlicích sloužil bratr farář Weber, pracoval intenzivně s mládeží – silné období – ztratil kvůli tomu souhlas. Tehdejší mládež je stále ve sboru, i většina jejich děti.

Po jedné straně modlitebny jsou instalovány panely s fotografiemi domažlického fotografa. Velkou místnost vedle modlitebny, kde probíhá posezení po bohoslužbách, poskytuje sbor organizaci, která připravuje těhotné ženy na dobrý porod. Tato aktivita nám přijde velmi dobrá a užitečná, nastávající maminky ji určitě ocení. Touto cestou se mnoho mladých žen podívá do prostor sboru a sestry ze sboru získají různé kontakty. Je dobré, když sbor reaguje na potřeby svého okolí. Zjistí, o co by měli lidé zájem, co třeba ve městě není.

Povídali jsme si s bratrem farářem Petrem Grendelem o různých způsobech evangelizace a jak jejich sbor evangelizuje. Vyjádřil zajímavou myšlenku, že funkční sbor je sám o sobě dobrou evangelizací pro své okolí. Prátelská atmosféra ve sboru, ve které se nově příchozí cítí přijatý a vítaný, napomáhá k vytvoření prostoru pro evangelizace. Dobré, hluboké vztahy mezi členy sboru a otevřenost vůči návštěvníkům jsou jako vůně, která vábí lidi okolo. Stejně tak působí stabilní rodina, je dobrým svědectvím pro své okolí. Společně jsme diskutovali nad tím, že dnešní mladý člověk vlastně neví, jak se v církvi chovat. Neví, co se sluší, co se nesluší. Neví, co se vlastně v církvi děje, jak probíhá sborový život, jak vypadají nedělní bohoslužby. Nosí si v hlavě spoustu předsudků, které mu brání vůbec do kostela vstoupit. Úkolem církve je tyto předsudky nenásilně odbourávat a ukazovat, že křesťané

Bližší informace o akci a jak se na akci přihlásit najdete na internetu, na adrese www.dnykrestanskerodiny.cz nebo na telefonním čísle +420 776 848 297. Uzávěrka přihlášek je koncem května.

Těšíme se na shledanou.

„Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.“

1.Kor. 12,13

biblické hodiny, pořídila si biblii... a pozvala našeho Pána Ježíše do svého života. A to je vše.

Váše Květa.

Krátké svědectví na téma Duch Svatý

Měj za příklad zdruvých slov, co jsi slyšel ode mne ve vitě a lásce, která je v Kristu Ježíši. Ten krásný světejný poklad zachovej skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.

2. Tim. 1, 14

Prosby o Ducha svatého – proč? Protože to má být? Ne! Je to ab-solutně nutná potřeba – potřebuji! Te! Bez Tebe to nejde. Po tom, co jsem si bytostně tento fakt uvědomila (přiznám, že po těžkém vzta-hovém selhání, kdy jsem prožila takové zarmoucení Ducha svatého ve mně jako ještě nikdy), jsme s tátou četli v příručce Na každý den: „*Neodmínej ode mne svého Ducha, nutně ho potřebuji.*“ A tak to také je.

Děkujeme za sdílení Vlastě Satkové

Co bude

Tešíme se na setkání při jarním výjezdu odboru. Setkání se bude konat v Kraslicích, v neděli 11. 5. v 9 hodin.

Srdčně vás také zveme na seniorátní *Dny křesťanské rodiny*. Ty se budou konat v termínu 13. – 15. června v krásném prostředí Chaty lebném prostředí Krušných hor, nejen pobýtem v přírodě, ale také společným rozjímáním nad Božím Slovem, zpěvem a chválami našemu Pánu Ježíši Kristu. Zváni jsou nejenom rodiny s dětmi, ale kdokoliiv, kdo by se chtěl zúčastnit. Všichni jsme přece Boží rodina.

jsou vlastně „normální lidé“. Pro odbourávání předsudků a k sezna-mování mohou sloužit různé neformální setkání. Například k tomu mohou sloužit setkání u kávy, čaje, různé výlety, sportovní aktivity, nízkoprahové kluby pro mládež, filmové večery, besedy.

V březnu jsme navštívili sbor v Cernošíně. Kázáním nám tentokrátě posloužil Mikuláš Zoubek. Mikulášovi děkujeme, že ochotně zaskočil za Milana, který nemohl kázat kvůli nemoci. Povidali jsme si o evange-lizaci. Bratři a sestry se zaměřují především na udržení chodu sboru. Brzy přijde do sboru nový kazatel na plný úvazek, tak jsou za to rádi. Jsou také rádi, že se jim dají navazovat vzťahy a přátelství s nevěřícími lidmi a získávat jejich důvěru. Hledají cestu, jak přinášet evangelium dětem i dospělým a modlí se za to.

O čem mluvíme

Milánovi děkujeme, že poradní odbor několik let obětavě vedl. Také hlásíme, že máme jednoho nového člena poradního odboru Jirihho Stezřika. Bude mu však ještě nějaký ten pátek trvat, než se rozkouká na světě. Nesmíme ho ale podceňovat. Jak se totiž píše v *Zámlu 8 „Ústíj nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svjm protivníkům a zastavil nepřítelů plamoucnho pomstou.“*

Náš poradní odbor je však stále hubený, alespoň co do počtu dos-pělých členů. Prosimе vás proto, uzavřete a modlete se dále, jestli vás Pán k této službě nevede. Další služebníky potřebujeme a srdčně uvítáme každého!

Hlavním smyslem této služby je hledání Boží vůle pro náš Zápa-dočeský seniorát. Hledáme způsoby a modlíme se, jak naplnit Velké poslání, jak je například zapsáno v Matousové evangeliiu: „*Jďte ke*

všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.”

Možností, jak sloužit v našem poradním odboru, je mnoho. Uvítáme přispěvatele do našeho občasníku. Hledáme také bratry a sestry, kteří by se chtěli podílet na našich výjezdech a sloužit tím vzájemnému povzbuzení. A hledáme také další nové cesty, jak Velké poslání naplňovat.

Svědectví

Napsat stručně, jak jsem uvěřila, nebude pro mě nic jednoduchého, navíc taky musím začít „od Adama“.

Asi tak před dvaceti lety mi přišel dopis od spolupacientky z lázní, svobodné slečny z Prostějova. Obrátila se na mne s prosbou, že budou mít celozávodní dovolenou a ona vždycky chtěla poznat západní Čechy, lázně, a tak a jestli by tedy u nás nemohla týden bydlet. Zaskočila mě tím, skoro jsme se neznaly, jen jsme spolu asi týden seděly v jídelně u stolu. Moje první reakce byla něco v tom smyslu – „No, to určitě, ani náhodou, budu se tu muset o ni starat..” Připomínám, že jsem v té době byla nevěřící, dá se říct, že až zarytá ateistka, se vším, co k tomu patří, o Bohu jsem se odmítala vůbec bavit, a tak.

Když už byl nejvyšší čas Libušce odepsat, že ať se nezlobí, že ne, tak jsem najednou začala psát, že ano, ať přijede, že ji ráda u nás přijmu. Po jejím příjezdu jsme si u večere povídaly a prakticky se seznamovaly se svými životními příběhy. Libuška se svěřila, že je křesťanka a projevila zájem navštívit náš sbor v Přešticích. Dost nerada jsem jí slíbila, že ji tam odvedu, ale jen proto, aby trefila zpět domů, já že tam vůbec nepůjdu. Ať mě nepřemlouvá, nevěřím a hotovo! Po zazvonění u sboru nás přišel ven přivítat tehdejší kazatel, mile se usmíval a zval nás dovnitř, bylo mi hloupé odmítnout a tak jsme všichni vešli dovnitř. Můj první dojem byl strašný – několik babiček sedělo v potmělé místnosti a modlilo se. Jedna mladší sestra se modlila nahlas, měla zavřené oči a různě klesala hlasem, prostě pro mě šok a myšlenka co nejrychleji odsud pryč.

Kazatel si po skončení modliteb se mnou začal povídat, kladl mi různé otázky a prakticky všechny moje argumenty, proč nevěřím, tzv. „postavil na hlavu“. Pamatuji si, že po návratu s Libuškou jsem dlouho nemohla usnout a snad poprvé v životě jsem přemýšlela o možné existenci „něčeho“ či „Někoho“.

Nicméně Libuška odjela a já ještě rok žila v nevědomosti, i když už jsem se bála tvrdit, že víra je nesmysl a Bůh neexistuje. V té době jsem už asi půl roku měla bulku v podpaží, která se rychle zvětšovala, bála jsem se jít k doktorovi, protože jsem se bála verdiktu – rakovina. Nakonec mi samozřejmě nic jiného nezbylo a nastoupila jsem do nemocnice na operaci. Moje psychika nestála za nic, myšlenkami jsem byla doma u dcery a přesvědčená, že už se třeba nevrátím. Kdo něco podobného prožil, tak chápe.

Na předoperačním pokoji, bylo nás šest, po obědě dala sestřička všem na stolek kartičky – před operací nejíst, nepít, nekouřit – všem, jen mně ne. Na můj dotaz, proč také ne mně, se usmála a řekla, že na mě si pan docent nechal čas na středu. Bylo pondělí a já to chtěla mít také v úterý za sebou. Cítila jsem se čím dál hůř - po psychické stránce, otočila se k oknu a tehdy jsem potichu vyslovila, nebo spíš si jen tak pomyslela svoji první modlitbu: „Pane Bože, jestli existuješ, tak to prosím nějak zaříd', ať jdu také zítra, ať to mám za sebou!“ V tu chvíli mnou projel nádherný pocit, který snad nejde ani popsat, úžasné teplo, klid, všechno ze mě spadlo.

Asi za dvě hodiny nato přišla sestřička s tím, že nějaký pán nenaštoupí druhý den na operaci a že já jdu místo něho! Náhoda? Možná, ale já už tehdy věřila, že mi pomohl Bůh. Cestou na operační sál jsem se opět pomodlila, aby nádor nebyl zhoubný a abych byla brzy doma. A zase ten krásný pocit klidu a pohody, žádný strach.

Abych to už opravdu zkrátala, při vizitě po operaci se sám pan doktor divil, jak mám krásně zhojenou jizvu, což vůbec nepředpokládal při kvalitě mé kortikoidové kůže a měl obavy, aby mi držely stehy. A já byla čtvrtý den po operaci doma, i pozdější výsledky z histologie byly dobré.

Měla jsem potřebu tohle svědectví říct v přeštickém sboru a tak jsem se tam vydala rok poté, co jsem tam byla s Libuškou, vlastně poprvé dobrovolně. Pak už to šlo ráz na ráz, začala jsem navštěvovat